"ബഹുപ്രജാ നിരൃതിം ആവിവേശ"

ഡോ. കെ. ഭാസ്കരൻ നായർ

മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന് പൂർവ്വസ്വത്തായി കിട്ടിയിട്ടുള്ള മഹാഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഏററവും പഴക്കം കൂടിയതാണ് ഋഗ്വേദം. അതിന്റെ ഒന്നാം മണ്ഡലം 164–ാം അനുവാകം 32–ാം സൂക്തത്തിൽ കാണുന്ന ഒരു പ്രസ്താവന ഉദ്ധരിക്കട്ടെ:

'ബഹുപ്രജാ നിര്ഋതിം ആവിവേശ' അധികം മക്കളുള്ളവൻ മഹാദുഃഖം അനുഭവിക്കുന്നു എന്നാണ് ഇതിന്റെ അർത്ഥം. കുടുംബാസൂത്രണത്തിന്റെ ആവശ്യം ഇന്നോ ഇന്നലെയോ തുടങ്ങിയതല്ല എന്നാണ് ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. ഒരുപക്ഷെ, പ്രാചീനകാലത്ത് ബഹുപ്രജയായ മനുഷ്യന് തന്റെ മക്കളിൽ അധികംപേരും അപമൃത്യുവിന് ഇരയാകും എന്ന അനുഭവമായിരിക്കാം ദുഃഖത്തിന് കാരണമായത്. ഇന്നത്തെ അവസ്ഥ നേരെ മറിച്ചാണ്—ഇവരിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും ആയുർദോഷമില്ലാതെ ജീവിക്കും എന്നതാണ് ഇന്നത്തെ അനുഭവം. പക്ഷെ, ഇതും മറെറാരു വിധത്തിൽ മഹാദുഃഖത്തിനുതന്നെ കാരണമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇത്രവളരെ ആളുകൾക്ക് ക്ഷേമത്തിൽ ജീവിക്കുവാൻ ഭൂമിയിൽ വിഭവങ്ങളില്ല എന്നതാണ് ഇന്നത്തെ പ്രശ്നം. ഒരു ചെറിയ ഉദാഹരണംകൊണ്ട് ഇതു വ്യക്തമാക്കാം. അമേരിക്കയിലെ ജനങ്ങൾ ഉയർന്ന ജീവിതനിലവാരം പുലർത്തുന്നവരാണെന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഭൂമിയിൽ ആകെയുള്ള 370 കോടി ജനങ്ങളെ ആ നിലവാരത്തിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തണമെങ്കിൽ ലോകത്തിൽ ഇന്ന് ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഇരുമ്പിന്റെ അളവ് പ്രതിവർഷം 75 ഇരട്ടി വർദ്ധിപ്പിക്കണം. അതുപോലെ, കാരീയം ഇന്നത്തേതിന്റെ 200 ഇരട്ടിയും വെളുത്തീയം 250 ഇരട്ടിയും ഉണ്ടാക്കണം. ഇവ ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുവാനുള്ള കഴിവു നേടിയാലും അതിനു ആവശ്യമായ ധാതുവസ്തുക്കൾ ഭൂമിയിൽ ലഭ്യമല്ല.

തനിക്കും തന്റെ കുടുംബത്തിനും സുഖമായി ജീവിക്കണം എന്നാണ് എല്ലാ മനുഷ്യരും ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. അദ്ധ്വാനിക്കുവാൻ മടിയില്ലാത്തവർക്കും ദുർവിധിയുടെ ആഘാതം ഏൽക്കാത്തവർക്കും മുൻകാലങ്ങളിൽ ഈ ആഗ്രഹം നിറവേററുവാൻ ഏറെക്കുറെ സാധിച്ചിരുന്നു. പക്ഷെ, ഇന്നിപ്പോൾ സ്ഥിതിഗതികൾ ആകപ്പാടെ മാറിയിരിക്കുകയാണ്. സത്യമാലോചിച്ചാൽ, മനുഷ്യൻ ദുർമരണങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിൽ അത്യത്ഭുതകരമായ വിജയം നേടിയിരിക്കുന്നു എന്നതുതന്നെയാണ് ഇതിന്റെ രഹസ്യം. വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെയും, ആരോഗ്യരക്ഷാനടപടികളുടേയും പുരോഗതിമൂലം മനുഷ്യസമൂഹത്തിലെ മരണനിരക്ക് കഴിഞ്ഞ രണ്ടു തലമുറക്കാലത്തിനിടയ്ക്ക് വളരെ കുറഞ്ഞു. ജനനനിരക്ക് ഏറെക്കുറെ പഴയ നിലയിൽത്തന്നെ നിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ജനനവും മരണവും സമബലത്തിൽനിന്നാൽ ജീവിതത്തിന് സുസ്ഥിതിയുണ്ട്. അവയുടെ വാട്ടം തെററിയാൽ ഭുവനജീവിതം അവതാളത്തിലാകും.

ഇന്ത്യയിലെ നില

ഇന്ത്യയിലെ കഥതന്നെ ഉദാഹരണമായെടുക്കാം. 1921–ൽ അതായത് 50 വർഷംമുമ്പ് ഈ രാജ്യത്തെ ജനനനിരക്ക് പ്രതിവർഷം ആയിരത്തിന് 49 ഉം മരണനിരക്ക് ആയിരത്തിന് 48 ഉം ആയിരുന്നു. മിക്കവാറും തുല്യം എന്നുതന്നെ പറയാം. ആയിരം ജനങ്ങളുള്ള ഒരു സമൂഹം ഒരുവർഷം കഴിയുമ്പോൾ 1001 ആകും. വർദ്ധനവ് കേവലം ഒന്നുമാത്രമായിരുന്നു. ഈ കണക്ക് ഭംഗിയുള്ളതും സമതുലിതവുമായി തോന്നുമെങ്കിലും, അതിന്റെ അർത്ഥം അക്കാലത്ത് ഇന്ത്യയിൽ ദുർമരണങ്ങളുടെ നിത്യതാണ്ഡവം നടക്കുകയായിരുന്നു എന്നാണ്. മലമ്പനി, വസൂരി, വിഷൂചിക, പ്ലേഗ്, സന്നിപാതജ്വരം എന്നു തുടങ്ങിയ രോഗങ്ങൾ ഓരോ വർഷവും ലക്ഷക്കണക്കിന് ജനങ്ങളുടെ അപമൃത്യുവിന് കാരണമായിരുന്നു. ഈ മഹാസങ്കടത്തെ മാററുന്നതിനുള്ള അശ്രാന്തപരിശ്രമം 50 വർഷംകൊണ്ട് വിസ്മയാവഹമായ രീതിയിൽ വിജയിച്ചു. ഇന്ത്യയിൽ ഇന്നത്തെ മരണനിരക്ക് ആയിരത്തിന് 13 മാത്രമാണ്. ദുർമരണഭീതിയിൽനിന്ന് നമ്മുടെ ജനങ്ങൾ സ്തുത്യർഹമായ രീതിയിൽ മുക്തി നേടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ അങ്ങേയററത്തെ സന്തോഷത്തിന് വകയുണ്ടെങ്കിലും ഈ ചിത്രത്തിന് ഭയാനകമായ ഒരു മറുവശമുണ്ട്—അതാണ് ജനപ്പെരുപ്പം.

നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ ജനനനിരക്ക് മരണനിരക്കിനോടൊപ്പം കുറയാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഈ ആപത്തുണ്ടായിരിക്കുന്നത്. 50 വർഷം മുമ്പ് ആയിരത്തിന് 49 ആയിരുന്ന ജനനനിരക്ക് ഇന്ന് ആയിരത്തിന് 39 ആയിട്ടുണ്ട്. അത്രയേയുള്ളു. ഇന്ന് ജനനനിരക്കും മരണനിരക്കും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം 25 ആണ്. അതായത്, ആയിരം ജനങ്ങളുള്ള ഒരു സമൂഹം ഒരുവർഷം കഴിയുമ്പോൾ 1025 ആകും. ഈ നിരക്കിൽ ജനസംഖ്യ വർദ്ധിച്ചാൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് പുരാണങ്ങളിൽ പറയുന്ന ഭൂമിഭാരം എന്ന മഹാവിപത്ത് ഉണ്ടാകുമെന്ന് ഭയപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആകെയുള്ള ജനങ്ങളുടെ എണ്ണം കേവലം 28 വർഷംകൊണ്ട് ഇരട്ടിക്കും. കണക്കുകൾ കേട്ടതുകൊണ്ട് ഈ സംഖ്യകളുടെ വലുപ്പത്തെപ്പററി മനസ്സിന് പിടികിട്ടുകയില്ലെങ്കിലും വസ്തുതകൾ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. ഇന്ത്യയിൽ ഇന്നത്തെ ജനസംഖ്യ 56 കോടിയാണ്. ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞ തോതിലുള്ള വർദ്ധനവ് തുടരുകയാണെങ്കിൽ 2000–ൽ അതായത് ഇന്നുമുതൽ 28 വർഷം കഴിയുമ്പോൾ ഇന്ത്യയിൽ 112 കോടി ജനങ്ങളുണ്ടാകും. ഇന്നത്തെ അപര്യാപ്തമായ നിലയിലെങ്കിലും ഇത്രയും ജനങ്ങളുടെ ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നത് എങ്ങിനെ എന്നതാണ് ഇന്ന് നമ്മെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്ന പ്രശ്നം.

ഓരോ ഭാരതീയനേയും ചിന്താകുലനാക്കേണ്ട വിഷയമാണിത്. ഇതു തന്നെയും തന്റെ കുടുംബത്തേയും ബാധിക്കുകയില്ല എന്നു കരുതുന്നത് മൂഢതയാണ്. സമുദായത്തിൽ ഇപ്പോൾത്തന്നെ വ്യാപകമായ തോതിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയിട്ടുള്ള അസ്വാസ്ഥതകൾ അപാരമായി വർദ്ധിക്കുവാനേ വഴി കാണുന്നുള്ളു. ആഹാരം, വസ്ത്രം, പാർപ്പിടം, തൊഴിൽ, വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യങ്ങൾ എന്നിവയൊന്നും ഇപ്പോൾത്തന്നെ തികയുന്നില്ല. അങ്ങിനെയിരിക്കേ, ജനസംഖ്യ ഇരട്ടിക്കുകയാണെങ്കിൽ എന്തായിരിക്കും അനുഭവം എന്നൂഹിക്കാവുന്നതേയുള്ളു.

താരതമ്യപ്പെടുത്തേണ്ട

നാം നമ്മുടെ അനുഭവത്തെ അന്യരാജ്യക്കാരുടെ സ്ഥിതിയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്താറുണ്ട്. ഇതു ഉൽക്കണ്ഠയും നിരാശയും വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമേ ഉതകുകയുള്ളു എന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. ഇന്ന് ഇതരരാജ്യങ്ങളുടെ എന്നപോലെ നമ്മുടെയും ഉത്കണ്ഠ [illegible] രിക്കുന്നതു അമേരിക്കയിലും [illegible] ലുമാണ്. ഈ വീക്ഷണത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ സംഘർഷവും നിലവിലിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ, ഈ രണ്ടുരാജ്യങ്ങളുടേയും സ്ഥിതി നമ്മെ സംബന്ധിച്ചുനോക്കിയാൽ നിരുപമമാണ്. അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകൾ ഭൂവിസ്തൃതിയിൽ ഇന്ത്യയേക്കാൾ മൂന്നിരട്ടിയും, സോവിയററ് യൂണിയൻ ഏഴിരട്ടിയും വലിപ്പമുള്ള രാജ്യങ്ങളാണ്. എന്നാൽ അവിടെ രണ്ടിടത്തുംകൂടി ഇന്ത്യയിലെ അത്രയും ജനങ്ങളില്ല. അമേരിക്കയിൽ 20 കോടിയും, റഷ്യയിൽ 25 കോടിയുമേയുള്ളു. രണ്ടുംകൂടിയാൽ 45 കോടി. ഇന്ത്യയിൽ 56 കോടിയുണ്ട്. സർവ്വപ്രധാനമായ ഈ വസ്തുത നമ്മുടെ സാധാരണയുള്ള വാദപ്രതിവാദങ്ങളിലൊന്നും പ്രസ്താവിച്ചുകാണാറില്ല.

ഒരിഞ്ചുപോലും വർദ്ധിക്കാത്ത ഭൂമിയും സ്ഫോടകമായ രീതിയിൽ പെരുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജനസംഖ്യയുമാണ് നമ്മുടെ ഭാവിയെ അപകടത്തിലാക്കിയിരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ സമ്പത്ത് വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള മഹായത്നം 25 വർഷമായി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെങ്കിലും അതു ജനപ്പെരുപ്പത്തിന് ആനുപാതികമായതോതിൽ വർദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. ഈ യത്നം കൂടുതൽ ഉത്സാഹത്തോടെ തുടരുവാൻ തന്നെയാണ് നാം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്. പക്ഷെ, അതുകൊണ്ടുമാത്രം നമ്മുടെ ജനങ്ങൾക്ക് ക്ഷേമം കൈവരുകയില്ല എന്ന് തെളിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. ഈ രാജ്യത്തെ ജനനനിരക്ക് സാരമായി കുറയ്ക്കുക എന്നതുമാത്രമാണ് നമ്മെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ആപത്തിനുള്ള രക്ഷാമാർഗ്ഗം. ഇതിന്റെ പേരാണ് "കുടുംബ സംവിധാനം." ഓരോ കുടുംബത്തിന്റേയും ജീവിതം അവരുടെ മാത്രം ചുമതലയും ബാദ്ധ്യതയും ആണെന്നും, മററാർക്കും അതിൽ കാര്യമില്ലെന്നും കരുതുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല എന്ന വാദഗതി ലോകമാകെ ബലപ്പെട്ടുവരികയാണ്. ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതു സ്വകാര്യ ജീവിതത്തിന്മേലുള്ള കയ്യേററമാണെന്നും, പ്രതിഷേധാർഹമാണെന്നും ലോകാരംഭം മുതൽക്ക് ശ്രേഷ്ഠവും പാവനവുമായി കരുതിവരുന്ന മൂല്യങ്ങളുടേയും ആദർശങ്ങളുടേയും ലംഘനമാണെന്നും ശക്തിമത്തായ എതിർവാദമുണ്ടാകും. അതു ഒരർത്ഥത്തിൽ ന്യായ്യമാണ്. എന്നാലും പരിമിതവിഭവയായ ഈ ഭുവനഗോളത്തിൽ ഓരോ മനുഷ്യനും അപരിമിതമായ തോതിൽ അനന്തരാവകാശികളെ അവശേഷിപ്പിച്ചാൽ മററുള്ളവർക്കും പരാതിപ്പെടുവാനവകാശമുണ്ട്. അവരുടെ പ്രതിഷേധത്തിലും ന്യായമുണ്ട്. സ്വകാര്യസ്വത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഇതുപോലെയുള്ള ബാഹ്യനിയന്ത്രണം പല രാഷ്ട്രങ്ങളും സ്വീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞു. കുടുംബങ്ങളുടെ വലുപ്പത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ഇത്തരം നിയന്ത്രണം വന്നുകൂടായ്കയില്ല.

പക്ഷെ, സമൂഹമോ സംഘടനകളോ സക്കാരോ മാത്രം വിചാരിച്ചാൽ കൈവരുത്താവുന്ന ഒരു സ്ഥിതിവിശേഷമല്ലിത്. ഓരോ വ്യക്തിയും മനഃപൂർവ്വം ശ്രദ്ധിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ ഫലമുള്ളു. സ്വകുടുംബത്തിൽ ക്ഷേമം കൈവരുത്തുവാനുള്ള ഉപായമാണ് ഇതെന്നുള്ള ബോധമുണ്ടാകണം. വെറും സ്വാർത്ഥചിന്തയായി കരുതിയാലും ഇതിന് പ്രസക്തിയുണ്ട്. കുടുംബനാഥന്റെ ദുർവ്വഹമായ ജീവിതഭാരത്തെ ലഘൂകരിക്കുന്നതിനും ഭാര്യയുടെ ആരോഗ്യസംരക്ഷണത്തിനും സന്താനങ്ങളെ തൃപ്തികരമായ നിലയിൽ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിനും ഈ പരിപാടി ഉപകരിക്കും. സ്ത്രീകളും തൊഴിൽചെയ്ത് വേതനം നേടുവാൻ നിർബന്ധിതരായിരിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ ചുററുപാടുകളിൽ കൂടെക്കൂടെയുള്ള ഗർഭധാരണം വലിയ സങ്കടമാണ്. ഇക്കാരണങ്ങളാൽ [illegible] കുടുംബസംവിധാനത്തിലൂ[illegible] കൈവരുത്താ[illegible] ന്നു[illegible]യന്നതു.

ഇടയില്ലെങ്കിലും കൃതജ്ഞതയോടെ നാം സ്മരിക്കുക.

കേരളത്തിലെ എല്ലാ കോർപ്പറേഷനിലും മുനിസിപ്പാലിററികളിലും വ്യാപിച്ചു നിൽക്കുന്നതാണ് 'ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ' പണിമുടക്കെങ്കിലും കോഴിക്കോട്ടെ നഗരംപോലെ മറെറാന്നും അനാഥമായിരുന്നില്ല. മററു നഗരങ്ങളിൽ ശുചീകരണവേലയ്ക്ക് വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ നഗരപിതാക്കൾ ചെയ്തു. ഇവിടെ പണിമുടക്ക് വിജയിപ്പി[illegible]